

אכתקוסי ארותי

שישב אף הוא באותו תא, ואני שולף לי מהמוחזה מצלמה, ומחליט לצלם את ה"חבר" היושב ועלימנת שיהיה רקע כתאים, מסדרים חילופי מקומות בתא כך שהחבר מתיישב ליד החתיכה הגיל, שעדיין נשארה ארישה וצופה בשיעמום הסגנתי אל הנוף שבחוק (ראה תמונה). אנחנו מנסים לעורר איוו שערווריה קטנה עלימנת לגרום לה לסובב את ראשה לעבר המצלמה, כדי ש אפשר יהיה לראות משהו, ואכן, החתיכה נשברת, מפנה את הראש ומנסה בכל כוחה לא לצחוק, דבר שמעלה את חמתנו. כל זה קורה בתחנות הביניים זכרון יעקב ועתלית. הרכבת מתקרבת לחיפה ואנחנו נשארים קרחים. כלומר, גם לא מגיעים בזמן לחיפה וגם לא משיי גים ידיעות על החתיכה. בינתיים חברי אור עוז ובנימור סיות צברית אופיינית הוא פונה אליה ושואל באם אפשר

אמרו, מה קרה לכם? מפעם לפעם הולכים ונעשים מכתבים יותר ויותר בנאליים, יותר ויותר... אני לא רוצה לומר מה. פעם הייתי מוצאת בהם בדיחות, משיריים ומה לא. כיום, אני מצטערת לומר, אני בקושי נתקלת, אפילו בשיאוותיכתיב. הנה, קחו למשל את (1267/108). הם כותבים: "...אנו שני צעירים ששמו של מדורך המכובד הגיעו לאוזנינו עוד בשחר ילדותנו. אנו בני 19 ובעלי השכלה גנית/יסודית/תיכונית וכו'. כפי שידוע לך, אין ההשכלה בלבד מניחה דעתו של אדם. ולכן... החלטנו לכתוב לך."

אמת, אז מה, בעצם, הם רוצים? נכון! נחשתם יפה. "...אנו רוצים למצוא בע"ה ומדורך שתי נערות המת עניינות בדברים העומדים ברובו של עולם" הוה אומר: "...בידור, טיולים, מוסיקה קלה ושירים מכל הסוגים." אז עכשיו אתם מבינים אותי? אם כן, נראה אותכם כותבים אחרת.

רפואה סוציאלית — כשנשים מתכנסות בצוותא ומספרות על ניתוחים שעברו.

180 ס"מ עידוד

דינה ומיכל הן שתי ידידות טובות מאוד מחוילות מאוד משועמות מאודימאוד. הן (1267/109) רוצות מאוד להתכתב עם שני חברים נתמדים מאוד, מעניינים מאודימאוד. כמוכן שהן בוגרות תיכון ואפילו יש אומרים שהן אתם יודעים מה, מאוד! לכן ואולי דחקא משום כך — הן זקוקות לעידוד רוחני בגובה של 180 ס"מ לפחות. זה ברור, אני מקווה.

ירושלים בלילות

אפשר להבין לליבו של (1267/110) הטוען כי הלילות בירושלים ארוכים יותר, משעממים יותר, מדכאים יותר מאשר בים, למשל. אילזאת, עלמה צעירה שאפשר להרהר בה או, אפילו לכתוב אליה, תוכל להציל את המצב. (הוא מספר לנו...)

אגב, הוא רואה צורך נעים להודות שהוא צבר בן צבר. פחות נעים להודות שהוא בן 28 ועדיין, אתם תסלתו לי, רחוק. אגב, ידידנו טוסבראהינדי אמר פעם ברוב חוכמתו כי "סוף רחוק ל... חתונה". לתשומת לב הרחוקים המת לוננים.

נערה בקרון הרכבת

"העסק התחיל כאשר רכבת האכספרס לחיפה. בה אנו מפליגים מדי יום א' בבוקר — התקלקלה. ואנחנו, טו"ר דנטים מסכנים, נשארו בקיועים בחזרה ומצפים לרכבת הבאה שתאסוף אותנו. וזו אומנם הגיעה ונתמלאה בין רגע עד אפס מקום. אני ועוד שני חברים שלי תופסים עמדה מול אחד התאים שבאחד הקרונות ולפתע מגלים איוו חתיכה, יושבת לה לבד משועממת. נסיונות לדובב אותה עולים בתוהו, ביחוד כשהיא יושבת במרחק הגון למדי ממקום עמידתנו. עוזר לנו הגורל בדמות חבר אחר

(וגם אני, באמת) שאישים תימצא איוו נערה חמודה שתיאות לכתוב לך. על עצמו אומר הוא: "...אני מדי משוחך מכדי שאוכל להביע דעה או תאר אובייקטיבי, אלא שטורני שכלל זאת אאלץ לעשות זאת, ולו לפחות כדי שתדעי כיצד "לטגן" אותי במדורך.

ובכן, כרגיל בעולמם של בני-אדם, מטפלים תחילה בצד החומרי, הגשמי. לא אשחה נגד הזרם. גולדתי לפני עשרים וארבע שנים בעירו של דן אלמגור (כשזו עדיין לא הייתה עיר, כמוכך) ובמשך שנים אלו, הספקתי לצמוח לגובה של 180 ס"מ. את השכלתי הרשמית עדיין לא סיימתי במלואה, אך כפי הנראה, לא יארך הזמן שבו אהיה מוכר כמשכיל. וכאן חייב אני להעיר, ואולי עלי להתבייש בכך, שאני אוהב לשמוע מוסיקה, למרות שאינני מבין בה ולא כלום, כך שלעולם אינני מרשה לעצמי לומר או להביע דעה ביחס למוסיקה, אם היא טובה — או להיפך. "אשר לפעילות ספורטיבית, לא! אינני ספורטאי ואף לא חובב ספורט. אהבתי לטייל מחוץ למקום ישוב וסתם להנות ממראה עיניים. אך זה היה בימים הטובים, כאשר עומס הלימודים והבחניות לא היה גדול כמו עכשיו, וייתכן שאני רק מתרץ זאת כך לעצמי מחוסר פרטנרית אשר יחד אתה אוכל ללכת בשדה, להנות, ללא מלים, ממשחקן של חיפושיות או משלל צבעי הטבע. דומני כי נשמע אנוכי מדי לירי, ואין הדבר מתאים לגבר. אבל מי אמר זאת? אינני מסכים לכך, וכי לגבר אין נשמה? יש ויש. אלא שישנה גם המסכה, העמדת הפנים הגברית; ישנה נוקשות מסוימת. אבל למעשה, הרי גם הגבר הוא ילדו של הטבע ואולי יותר מאשר האשה. כי הרי האשה, בסופו של דבר, היא היולדת והיא בעלת חוש אמהי טבעי. ומהו הגבר? ילד כל ימיו. אומנם הופך הוא בסופו של דבר לילד גדול, ילד מבוגר ואח"כ ילד זקן, אך בתוך תוכו נותר הוא ילד המבקש את חיק אמו תחילה, ואחר-כך את חום חיקה של אשה אחרת."

נו, אחרי מקלחת פרוידיסטית כזאת נקל לנחש מה הוא תחום לימודיו של ידידנו. מכל מקום, הילד שלנו, בין אם הוא ילד-גדול או מגודל — זקוק לעידוד מסויים; ואם אני מכירה אותך, תוכלי לעודדו כמו כלום. אגב, איווהי עירו של דן אלמגור?

חוט הזהב

בשעות ציפיה ארוכות שהיה על (1267/112) לעבור במספרה, כמוכך, בא לה רעיון מקורי מאוד והוא, לפנות לרותי-שמותי בתקחה שזו תעזור לה לקשור כמה חוטים שאחד מהם צריך או מסוגל להיות לדבריה, "חוט זהב". וזה עדיין לא הכל. קיימים אצלה סקסופים מסוימים לבני מקצועה בעתיד. "לפני שנתיים סיימתי בית ספר תיכון במגמה הריאלית. תוצאות בחינות הבגרות שלי משביעות רצון בהחלט. במתימטיקה קבלתי מצויין, גם במקצועות אחרים קבלתי ציונים טובים למדי. אני מתעדת לסיים בעוד כמה חודשים את הצבא ואז אפנה לאוניברסיטה. וכאן מתחילים הפקפוקים. אינני יודעת במה להחליט, אם ברפואה או בביאוסימיה. האם תוכלי לעזור לי או אולי להפנות אותי אל אדם מתאים?"

קשה לי להביע דעה בנידון. ראשית משום שאינני (לצערי) מוסמכת לכך. שנית, אינני אובייקטיבית. אבל אם את בכל זאת רוצה לשמוע דעתי, או אני בעד רפואה. מדוע רפואה? ראשית משום שסטודנטים לרפואה קסמו לי, משום מה, הרבה יותר מסטודנטים לכימיה. יתר-על-כן, יש לי זכרונות לא נעימים במיוחד מפרופסור לביאוסימיה ידוע מאוד שאת שמו אינני רוצה להזכיר מסיבות מובנות כעצמן. אבל, באמת שאינך חייבת להתחשב בנימוקים שלי לפחות לא לפני שתמצאי את "חוט הזהב" הניל.

לדעת את כתובתה ע"מ שאפשר יהיה לשגר אליה תמונה. פוצחת זו את פיה בחיוך ובהומור עוקצני טיפוסי עונה: "שמור תמונה זו אצלך". עכשיו טוען (1267/114) ואני יכולה להבין אותו — כי אינו מוכן להשאר שומר חנינם. יתר-על-כן הוא משוכנע כי אותה עלמה (אני שונאת את הביטוי חתיכה) חשבה שהוא משהו בה וכי לא צלמו אותה בכלל. כך או אחרת, העלמה נראית לי כגברת; ואם הגברת תואיל לפנות אלי, אשמח לקשר ביניכם.

היורים הגדולים של הטבע

צדקת. אין ברירה. אבל אם כבר אנסט עצמך לכתוב אלי, עליך להיות מוכן לגוריהדין. מקחה שתהנה מהתוצאות. זה היה פרולוג ביני לבין (1267/111) הטוען כי מדור זה הוא מפלט אחרון לידו. מכיון שכך, הוא מקחה

סשחה השנייים של "ח"א" בשפופרת עם הראש החדש

סוד הצלחתי הוא...

המבריקות הלבנות תי'אדנט

הן שיניי